

Szabó Imre saját versei

Egerfarmos

(Eszperantó festőtábor, 2007)

A szüretelők szomorúsága szemében
halkulón, erősödőn;
kis teste hűrként pendül, amint
lelke rezdül-elcsitul:
szélfútta, -csitította tó.

Nincsen rakpart, nincsen alsó köve,
csak a mező hullámzik,
fátylat visel a fény
széppé zengő emlékekből,
majd vetkezni kezd:
hatalmas idomokkal fürdik
a zöld, aranyszőke, -barna hullámokban.

Kedvesem, szomorúszeműm,
látványok gondos szüretelője,
meddig él a gondolat, mondd,
ha a sárfű zombékain indul
füttyörészve, idétlen tagjait
lóbálva kamaszosan,
hódítani akar;
a látvány börtönét nem tűri,
mert ő több, mint az egek fénye,
több, mint a földek húsos árnya.

Nepomuki Szent János,
így faluhelyen csak Jancsi,
a vizek elfogytak alóla,
most a gyér utcasarkot őrzi,
egykedvű tekintettel
védőszentje lesz annak,
aki csak akarja.

A szüretelők zászlós dalokkal járnak,
de szomorúságuk szemükön,
a mezők hulláma lábukon,
néha meglendül az ég,
s nem szüretelhetik le;
soha nincs befejezve a szüret,
mindig szomorúak,
hiába a dalok,
hiába a lélek csapzott lihegése,
hiába a szétsugárzó, glóriásodó gyönyör,
amint a gyomor tájékáról
lendületet sugárzik a kézbe,
élet adja a tekintetnek,
bársonyát a létezésnek.

Kedvesem, szomorúszeműm,
hová visz a gondolat?
Mi ketten tudjuk,
hogy nem fontos...
Csak az alkotás örök.

Olvasd mosolyogva!

Fordítanám szívem feledésre,
de oly nehéz,
mint borzas varjú szárnya
nyár-nem-előzte őszben.

Feledném a soha-nem-voltat,
álmaim fényét elütöm,
vágyaim lázát elfolyatom
sok csöndes estén egyedül.

Villanna még a szó,
mint keskeny penge,
ha bársolyhüvelyéből
előrándul.

Írnék egy mesét!
Hosszan hullámzó búzamezővel,
derűvé bomló nappal,
csörgedező patakkal.

De alkonyodik már,
sietnem kell esteli
sétámhoz a hosszú allén,
az öreg gesztenyék között.

Bocsásd meg nekem szavaim,
a lefejezett rózsákat!
Utoljára hullanak eléd,
mert elfogytak. Itt a tél.

Itt a tél. Emlékező, hosszú tél.
Látod, közös macskánk se volt,
amit egymásra hagyhatnánk.
Egy simogatás se.

Boldogságot nem adhattam,
hát életet sem adtam.
Bocsásd meg álmaimat,
az összetört tükröket.

Szemem üres ábrákat néz,
hullanak mint letépett lapok,
egyet sem tarthatok meg
álmaimból.

Fordítanám szívem feledésre
könnyű szendergést hozandó,
mindenektől tisztulandó

Az éjszaka képei

Mottóul

Minden csorba kell legyen,
a világ ettől tökéletes.

Előszóul

A tükörbe néztem.
Nem tekintett vissza senki.
A lelkem töltögetem,
de sem emlék, sem álom,
sem pillanat, sem porszem...
A várost rohantam éjen át,
éreztem, amint átzúdul rajtam,
s nem akad fönn semmi.

Tárgyalásul

Meggyűlt a bajom
a szavakkal!
Kimondom őket,
s befelé elenyésznek.
Már nem mondok semmit,
tekintetté, simogatássá,
lélegzetté alakítom őket,
verejtékké a bőrömön.

Utószóul

Hálnak az utcán, ennyit láttam.
Arcomra húztam nagykabátom.

Feltámadunk

Feltámadunk! --
ott az írás
Isten szemében,
annak is felső,
annak is felső
legtetejében.

Isten szemén át
hat csizmás,
nagykabátos paraszt
hozta kifelé a temetőből
apámat.

Fekete csapájuk
az útban utánuk
a fehér halmok között
varjakban folytatódott.

S nyomuk már-már
a végetlenbe veszett,
felröppent az égbe,
éhes varjak emelték.

A fekete gubások
körbekerülték a temetőt,
megálltak, fogást váltottak,
a fehér hó fölött szállt
a barna koporsó,
apám szállt a fehér hó fölött.

Meg-megbotolva,
mint Isten teremtményei,
a hat gubások
az öngyilkosok árján
átküzdvé magukat,
az örökkert kerítését,
hol korábban megbontották,
szuszogva bevitték
a gödörhöz,
ami tárva állt,
mint szülő nő öle.

Dolores infernit
circumdederunt me...
szállt a kobalt ég felé,
zengtek a gubák és keszkenők,
káráltak a varjak.

Utoljára bekopogtak
apámhoz
a rögökkel.

Csak a rögöket láttam,
csak az öklöket a kapák nyelén:
rögök, öklök, rögök, öklök,
öklök, rögök, öklök, rögök,
s egyforma volt rög és ökl.

Apámat eltemettük.
Isten szemét becsuktuk.